

Du behöver inte tycka om alla människor, men du måste älska dem.

INNEHÅLL

Burrows Lea — healingcenter ..	1
Varia	3
Sture Lönnerstrand:	
Reinkarnationens mysterium	6
Herbert Kant:	
Homeopatisk potensering	8
Mats Sperlings:	
Den sideriska pendeln	10
SÖKARENS BOKHANDEL ..	11
Jerome Clark:	
Varför UFO:n är fientliga ..	12
Madan Gopal:	
Intuitionens ljus	15
Brev från Rex Stanford	16

När du av yttre förhållanden försättes i oro, så gå genast in i dig själv och låt dig icke bringas ur jämvikten mer än som är oundvikligt. Ty om du ständigt återtar din harmoniska sinnesstämning, så blir den mer och mer dig underdånig.

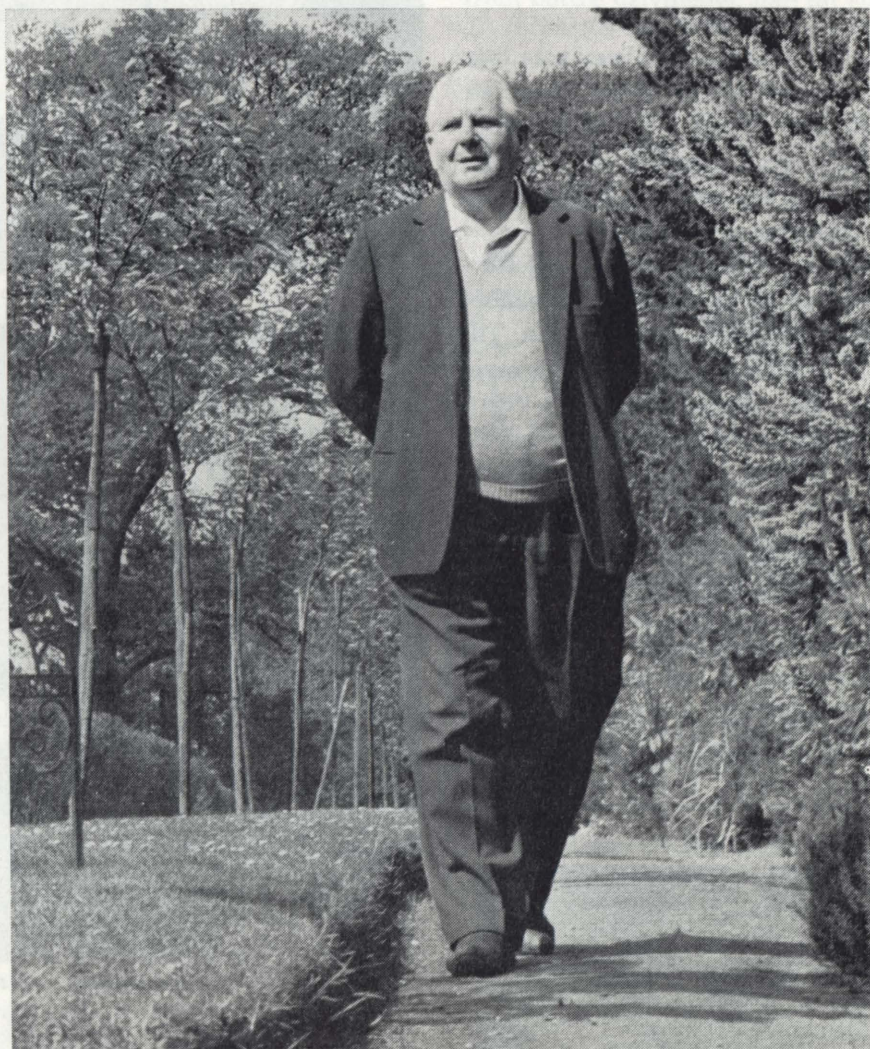
Marcus Aurelius

*

För egen del har jag aldrig kunnat tala eller skriva om något ämne utan att först ha lyssnat till motparten. Jag har ingen lust att föra en monolog, utan behöver en annans replik, hans frågor, invändningar.

Pater Jean Paillard

BURROWS LEA - healingcenter

Harry Edwards, nu 74 år, promenerar på Burrows Lea

"Världens mest berömda helare" kallas Harry Edwards ibland. Tillsammans med fyra andra helare, två äkta par, Joan och Ray Branch, Olive och George Burton, har han sin verksamhet förlagd till den mycket vackra egendomen Burrows Lea, där 81 personer (!) är heltidsanställda (44 av dem — maskinskrivare — dock utanför själva "högkvarteret"). På själva Burrows Lea finns de fem helarna, fyra sek-

reterare, fem maskinskrivare och nio kontorister; tjänstefolket utgörs av 13 personer; dessutom arbetar där Terry Newman, som redigerar tidskriften *The Spiritual Healer*. Alla anställda har lön.

Under en vecka mottar Burrows Lea c:a 10.000 brev. Över 10 miljoner brev har tagits om hand där under de 20 år verksamheten pågått. Postöppningen sker maskinellt. Det tar hela morgonen för sex-sju per-

soner att läsa igenom posten. Sådana skrivelser som anses behöva ett personligt svar av Harry Edwards, lämnas omedelbart till honom. Han talar in sitt svar på band. Normalt besvaras varje brev inom en eller två dagar. De flesta brev blir brända efteråt — de innehåller ofta mycket av konfidentiell natur, och det skulle inte heller finnas plats till att spara dem alla; en del arkiveras emellertid som referensmaterial.

Ett stickprov på 20 brev som togs en dag när Psychic News gjorde ett reportage, visade att 15 av dessa beskrev goda resultat av fjärrhealing. Åtta stycken innehöll donationer. Summa: c:a 30 kronor.

Måndag-, tisdag- och torsdageftermiddagar förekommer i allmänhet healing på själva Burrows Lea. Till detta inbjuds c:a 15 patienter varje dag. En dam väljer ut dem som anses vara mest i behov av direkt healing. De utgör mellan en fjärdedel och hälften av alla som önskar sådan behandling. Väntetiden brukar vara fyra till sex veckor.

Brev till healingcentret, som måste vara skrivna på engelska, kommer fram under adress Burrows Lea, Shere, Guildford, Surrey, England.

Postsorterskor i arbete

Healingcentrets svar skrivs ut på maskin

Burrows Lea, fotograferat från trädgården

Klockan 9 varje morgon kommer George Burton med posten. Det brukar vara c:a 2.000 brev varje dag.

VARIA

DEN NYE HYNEK

Professor J. Allen Hynek, det amerikanska flygvapnets vetenskaplige chefskonsult i UFO-frågor, har skrivit om UFO i tidningen "Playboy", decembernumret, 1967. Han säger att UFO:n kan komma att ge oss människor den största upplevelsen, sedan den mänskliga intelligensen begrundande började vända sig utåt universum.

Efter att under lång tid ha varit UFO-skeptiker, har Hynek gjort en rad överraskande positiva uttalanden i ämnet och pläderat för en allvarlig vetenskaplig undersökning av UFO-fenomenet. Han medger att flygvapnet fått in åtminstone 1000 rapporter som enligt hans uppfattning är helt oförklarade.

Hynek rekommenderar att ett centralt UFO-center upprättas för hela Förenta staterna. Vittnen skulle kunna ringa dit vid vilken tid som helst på dygnet för att rapportera observationer.

Professorn anser det tänkbart att det finns ett samband mellan UFO:n och utomjordiskt liv, och han säger att sannolikheten för sådant liv är allmänt accepterad.

Först nu börjar Förenta staterna tänka på att behandla UFO-problemet på ett allvarligt sätt, och Hynek frågar sig om inte ryssarna kan ha hållit på med UFO-forskning i årtal, fastän en officiell kommission först nyligen har bildats. Skulle Sovjet komma fram till lösningen på UFO-gåtan före Amerika, kunde det bli allvarligt för USA. Han anser att omfattande undersökningar borde ha företagits redan när den första vägen av UFO-rapporter uppträdde.

Hynek citerar den ryske vetenskapsmannen Felix Zigel som i tidningen Smena har gett starkt stöd för tanken att UFO:n verkligen existerar. "Det riktiga är", skrev Zigel, "att göra det förbryllande fenomenet till föremål för en mångsidig, noggrann undersökning." Hynek upplyser om att Zigel diskuterar fem teorier om UFO:nas natur. Den femte, att de är "flygande apparater från andra planeter, som undersöker jorden", är den enda som Zigel inte har några invändningar mot.

Först nu, i och med bildandet av en UFO-undersökningskommission, har ryssarna medgett att de sysselsätter sig med problemet UFO. Men

redan 1952, skriver Hynek, hade amerikanska flygvapnet bevis för att observationer hade gjorts i Sovjet.

Ledaren för den ryska UFO-kommissionen kommer att inbjudas till Förenta staterna som Coloradogruppens gäst och få tillgång till allt UFO-material, skriver en amerikansk tidningskolumnist efter att ha intervjuat professor Condon. Colorado vill etablera ett nära samarbete med de ryska UFO-forskarna.

(Källa: The UFO Investigator, Washington.)

OBERTH: DET FINNS RYMDSKEPP

Den stora italienska tidningen EPOCA innehöll den 12 november, 1967, en UFO-intervju med professor Hermann Oberth, vilken betecknas som astronautikens fader och var Wernher von Brauns lärare. Professor Oberth hör till de "tefats-troendes" skara och deltog i UFO-kongressen i Mainz förra året. Vi har översatt större delen av intervjun från den tyska UFO Nachrichten.

Intervjuaren: Dessa interplanetariska resor som det talas så mycket om och som ofta görs till åtlöje, skulle de enligt Er uppfattning kunna vara inte blott en teoretisk möjlighet utan en faktisk verklighet?

Professor Oberth: Ja, det tror jag. Jag tror bestämt att det finns invånare på andra planeter, vilka sedan lång tid iakttar oss. Jag tror att det finns rymdskepp, som kommer från andra världar. Jag tror att sådana väsen från andra planeter redan har kommit till jorden.

I: Ni har, naturligtvis, ännu inte sett dessa väsen, men vad tror Ni om dessa utomjordiska skapelser, hur föreställer Ni Er dem?

O: Jag har ännu inte sett dem, men jag tror att de är oss överlägsna i matematik, i fysik och i andra, i många andra vetenskaper. När de har rymdskepp med vilka de kan förflytta sig från en planet till en annan, har de säkert en kultur som är vår egen överlägsen. Om detta vet vi ännu för litet. Och likväl siktede redan de gamla egypterna rymdskepp på himlen för 3.000 år sedan...

I: Anser Ni att vi jordbor för närvarande har möjligheter att bygga rymdskepp?

O: Nej, inte ännu. Vi har ännu inte tillräckliga kunskaper i fysik. UFO:n företer aspekter och visar fenomen som vi inte har kännedom om och inte kan förklara. Och så länge som vi inte har trängt in i dessa hemligheter, förfogar vi inte över tillräckliga kunskaper för att kunna bygga stora rymdskepp.

I: Professor Oberth, alla bemödanden som görs av forskare i Amerika, Ryssland och andra länder för att få fram bättre drivmedel, har till syfte att förbättra användningen av de — som vi säger — "traditionella" slagen av bränsle, för att därur, åtminstone under de grundläggande faserna, utvinna den nödvändiga energin för att genomföra rymdresor. Är det möjligt att vidareutveckla och förbättra denna energi?

O: Ja, men inte på den väg som vi sedan flera år har beträtt. Vi måste övervinna begreppet "fysisk kraft" och vända oss mot de "parapsykologiska krafterna".

I: Vad innebär det?
O: Det betyder t. ex. att vi måste lyckas utforska "telekinesins" hem-

SÖKAREN

Nr 3 — 1968 — Årgång 5

Adress: Box 3063, Stockholm 3
Red o ansv utg: Sven Magnusson
Postgirokonton 70 60 47
Tel. 08/69 60 27

PRENUMERATIONSPRISER 1968

Helår (10 nr)	24: —
Halvår	12: 50

Årg. 1964—1966 är slut.

Från årg. 1967 finns nr. 4—8 kvar. Pris 10: —.

I Norge och Danmark kan prenumeration ske med svensk postanvisning, varvid pris sät blir detsamma som i Sverige.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfach 10128, Helsingfors 10, postgiro 53 33. Helår kostar då mk 22,—; halvår mk 12,—.

Annonsspriser:

Helsida 185: —, halvsida 110: —, kvartersida 65: —, småannonser 4: — per cm.

Tryckt hos
LJUSDALS TIDNINGS TRYCKERI AB
Ljusdal 1968

lighet. (Detta är det fenomen genom vilket ett medium sätter i rörelse eller lyfter avlägsna föremål utan att själv röra vid dem.) Som Ni vet, har vissa individer förmågan att inverka på en liten roulett-kula, så att den stannar vid ett bestämt tal eller en förutbestämd punkt. Det rör sig här om en kraft som vi med naturliga, experimentella metoder ännu inte kan förklara. Detta är företeelser som först nu har börjat allvarligt utforskas; för närvarande är de dock helt oförståeliga. Det finns också i jordatmosfären obekanta krafter: de finns där och vi borde vara i stånd att utnyttja dem. Men det kan vi inte, eftersom vi saknar vetande och inte kan ge en förklaring till många fenomen. Kort och gott är situationen denna: Mänskligheten har efter 3000 års civilisation uppfunnit televisionen, men ännu i dag kan ingen exakt förklara vad elektricitet egentligen är.

(Det är även red:s tro att UFO-varelserna utnyttjar vissa parapsykologiska krafter. Det är nog i någon mån fråga om "mind over matter", d. v. s. andens makt över materien.)

UFO ÖVER BALTIKUM

Frågan om UFO uppmärksamades nyligen i den estniska tidningen Molodjosj Estonii som bl. a. berättade om mystiska eldklot över hamnstaden Liepaja i Lettland.

Eldkloten inregistrerades av den meteorologiska stationen, där man emellertid inte kunde ge någon förklaring till fenomenen. En expert förklarade dock i samma tidning, att det nu är dags att sluta att prata om fantasier när det gäller dessa oidentifierade flygande föremål. Han avslutar sig till en amerikansk fysiker som sagt att man måste söka förklaringar på dessa fenomen med vetenskapliga metoder och utan förutfattade meningar. Experten dr Kelam drar fram en mängd exempel på fysikaliska företeelser i samband med UFO:s närvaro — störningar i magnetfältet, ökad radioaktivitet, radarskärmar som sloknar, motorer som stoppas. Vidare upphettas marken eller rent av bränns sönder på de platser där UFO förmodas ha landat.

— Allt detta tillåter oss förmoda att UFO verkligen existerar som ett fenomen i samband med speciella företeelser, skriver dr Kelam.

(Citerat från en artikel av SvD:s Moskvared. Johnny Flodman 12.2.68.)

VIVENUS FRÅN VENUS

Vid en UFO-kongress i New York förra året framvisade den kände radiomannen Long John Nebel från WNBC en välskapt brunett, Vivenus, som sa sig ha kommit från planeten Venus 1960. Hon talade om för auditoriet att venusianerna kallar sina rymdskepp "swoops" och att hon hade sänts till jorden för att hjälpa oss in på sanningens och skönhetsens väg samt till universell harmoni med Gud. Auditoriet tycktes, att döma av dess reaktioner, vara dominerat av ogudaktiga skeptiker. Även om Vivenus möttes av tvivel, var det ett genomgående manligt erkännande att hon var den vackraste kuf de någonsin sett.

(Källa: Flying Saucers.)

PORNOGRAFI OCH TEFAT

I Gävle sitter en ung man och familjefar och skriver "porr". Åtminstone en av hans böcker är pornografi i "tefatsmiljö". Vi har inte läst något av hans arbeten men har sett ett par tidningsartiklar om honom. Enligt Gefle Dagblad är han pornografiförfattare på heltid sedan november förra året, tidigare journalist. Hans hustru fungerar som sekreterare och skriver rent makens manuskript. Böckerna uppges ha en strykande åtgång, och förlagen ropar efter manuskript.

En av den här mannens böcker handlar om sexuella kontakter mellan utomjordiska människor och jordmänniskor. "Tefatsmänniskorna lever själva ett sexuellt liv som är mycket ohämmat. De delar med sig av sina erfarenheter till ett svenskt par som går ombord i tefatet. Delvis bygger boken på dokumentärt material. Författaren utnyttjar berättelser av människor som påstår att de träffat varelser från andra planeter i rymdskepp här på jorden och även säger sig ha haft intimt umgänge med dem."

Artikeln i Gefle Dagblad står under rubriken "Amerika beställer porrbok från Gävle". Det är "amerikanska nationalbiblioteket" som beställt, och boken skall bli ett bidrag till den UFO-undersökning som Coloradouniversitetet bedriver. "Hur amerikanerna kommit... (bokens namn) på spåren kan inte sägas bestämt", står det.

I slutet av förra året fick SÖKAREN ett brev från kongressbiblioteket i Washington, där de bad om hjälp att sammanställa en förteckning av UFO-litteratur på svenska

språket. Vi gjorde så gott vi kunde — och nämnde även ifrågavarande "porr"-bok, som vi visste hade skrivits av en av våra prenumeranter; vi tänkte att en fullständig bibliografi kanske även borde uppta avarter som finns. Vi nämnde bokens karaktär.

Tidigare hade vi i ett brev till vår "porr"-författande läsare bett honom att inte förnya sin prenumeration på SÖKAREN, eftersom vi inte önskar att våra artiklar skall tjäna som underlag för pornografi.

DE LÄRDAS FEL

Vetenskaparna som helhet kan indelas i två grupper: det är dels sådana som upptäcker nya fakta och därmed utökar vårt vetande, och dels sådana som systematiserar de vunna kunskaperna och inpassar dem i ett logiskt acceptabelt, teoretiskt sammanhang. Felet hos systematiseraren är att han försvarar sitt system genom att göra motstånd mot nya idéer. Dessutom ser han gärna ner på dem som ifrågasätter hans system, mycket likt den ståndsperson som försvarar sin position gentemot sociala uppkomlingar genom snobberi och andra former av social bestraffning. Analogt med detta skyddar det akademiska samfundet sig självt genom akademiska sanktioner emot allt som hotar dess rådande system.

Ett uppenbart offer för denna exklusivitet har blivit parapsykologin, som har tvingats att simma mot strömmen av vad som ofta inte har varit annat än en form av snobberi. Därför har parapsykologins framsteg med nödvändighet fordrat en hög grad av intellektuell självständighet, integritet och mod hos sina supportrar.

Ovanstående tankar (här ej alldeles ordagrant citerade) uttryckte dr. Walter Houston Clark i ett anförande om parapsykologi och akademiskt klassmedvetande vid det tionde årliga parapsykologiska konventet i New York, september, 1967.

(Källa: Newsletter of the Parapsychology Foundation, Inc., New York.)

YOGIER OCH VETENSKAPEN

Tidskriften "Medical News" (medicinska nyheter) omtalar att neurofysiologiska gruppen vid The Institute of Psychic and Spiritual Research (institutet för psykisk och andlig forskning) i Indien har utfört en del vetenskapliga prov med yogier, och institutet omtalar att en

del yogiers påståenden knappast överensstämmer med verkligheten. Experiment med yogier som säger sig kunna stanna hjärtat och få pulsens slag att upphöra, visade att vad de gjorde var endast att ta bort ljudet genom tryckning av musklerna. I endast ett fall kunde en man sakta hjärtats gång. Under andra prov kunde en yogi i ett lufttätt rum minska sitt syrebehov till hälften av det normala i ett tillstånd av vila.

Det råder brist på yogier vilka kan ställa sig till förfogande för sådana här undersökningar, som pågår sedan tio år. Forskarna vill utröna verkan av meditation och yoga på hjärnans aktivitet och nervsystemet.

(Källa: Psychic News, London.)

ANDE HJÄLPER BARNARD?

Den sydafrikanska tidningen Scope berättar om dr Barnard, hjärtransplantationskirurgen, att en förutvarande medlem av dennes läkarteam, vilken vill förbli anonym, har omtalat att han ofta sett en andegestalt stående bredvid Barnard under dennes operationer. Mannen kände inte igen gestalten, men när han beskrev den för en släkting till dr Barnard, blev reaktionen omedelbart: "Det är 'Klein Oupatjie', Chris Barnards fader."

Scope omtalar att gestalten står bredvid kirurgen, när han opererar; det är en kortväxt, vördig figur med en öppen bibel i handen. Barnards fader, som var missionär, dog för nio år sedan.

För en vän, som Barnard anförtrött sig åt, skall han ha omtalat att han ibland känt det som om hans hand leddes. "Det är något som är större än jag", tillade han.

Eftersom läkare förmodas inte bry sig om psykiska ting, hade det varit ofinkänsligt att vid denna för dr Barnard pressande tid närma sig honom för att få en kommentar av honom själv, skriver Scope.

(Källa: Psychic News, London.)

DR PEALE SÄG

Norman Vincent Peale, den välkände prästmannen och författaren till talrika böcker, har blivit övertygad om att det finns ett liv efter döden inte endast på grund av de märkliga upplevelser som berättats för honom under hans år som präst utan även på grund av hans eget dramatiska möte med sin döde fader.

Tidskriften Family Weekly, 26 mars, 1967, publicerade hans redo-

görelse: Pastor Peale gick en dag för att predika vid ett metodistmöte i Georgia. Det var det slags möte som hans fader, som varit metodistpredikant, hade tyckt mycket om att bevista, men vid den tiden hade dr Peales fader varit död i flera år.

När församlingen sjöng "At the Cross, At the Cross, Where I first Saw the Light" (vid korset, vid korset, där först jag såg ljuset) och dr Peale satt på plattformen och njöt av den fina gamla psalmen, såg han plötsligt sin fader bland de människor som gick mittgången fram i kyrkan.

Innan fadern hade dött, hade han haft flera slaganfall och inte kunnat tala högre än en viskning. Nu såg Peale honom gå med stora steg fram i mittgången och sjunga med sin vanliga, dånande röst. Han log rätt mot sin son, och utan att reflektera började dr Peale gå framåt för att möta honom. Hans fader, som såg ut att vara cirka 40 år gammal, vältrimmad, vital och vacker, lyfte handen i en familjär hälsning — och så försvann han. Men även sedan han var borta, fortsatte dr Peale att intensivt känna hans närvaro, och han säger att detta var en av hans livs mest vibranta upplevelser.

Dr Peale säger också att han tror att hans fader var där i anden, eftersom det var en naturlig plats för honom att vara på.

DAN WAERN SPIRITIST

I en intervju för Aftonbladet 18.2.68 berättar förra löparstjärnan, numera lantbrukaren, Dan Waern om sin spiritistiska övertygelse. "När jag var 20 år gammal, dog min far som jag var mycket djupt fäst vid. Jag visste på den tiden inte ett dyft om spiritism och sådant, men ganska kort tid efter min fars död fick jag en underlig och stark känslöförmåelse... Det var som om pappa befann sig i min omedelbara närhet och sökte kontakt med mig. Plötsligt fick vi också kontakt och kunde tala med varandra. Snart gjorde jag till vana att ha ett samtal med min far före varje tävling. — — — Vad rörde sig era samtal om? — För det mesta om ganska jordbundna realiteter, om minnen från den tid då pappa levde och om gemensamma upplevelser under mina egna barnår. — — — Efter samtalen med pappa kände jag mig alltid lugn och harmonisk, och vetskapen om att han fanns någonstans nära mig jagade bort all nervositet, all fruktan. — Du tror alltså på ett liv efter detta? —

Obetingat. Jag tror på reinkarnationen, på att människan efter den lekamliga döden får leva om sitt liv i nya gestalter. — — — Jag tror på Gud... Men om han stavas med stort eller litet "g" är mig likgiltigt. För mig kan han lika gärna få heta Oden eller Tor eller Buddha eller Den Store Anden eler vad som helst... Huvudsaken är att man tror på en God Försyn och att man försöker leva sitt liv i de goda handlingarnas och de goda tankarnas tecken..."

BÄST I SÖKAREN

Följande artiklar har nämnts mest i svaren på våra enkätfrågor.

16 ggr **Martinus** av Nils Kalén (8:66), 13 **Tefatens hemlighet: Anti-gravitation** av Donald E. Keyhoe (6:67), 8 **Älvor — finns dom?** av Ivan Troëng (3:66), 6 **Bahá'i** av Sverre Holmsen (2:66), 6 **José Ari-gos operationer** (1:67 — även 6:65), 6 **Om existensen — rumsbegreppet** av red. (5:66), 5 **De döda berättar** av Henry L. Pierce (6:66), 5 **UFO — vad är det?** av Alf Ahlberg (4—5:67), 5 **Hazrat Inayat Khan** av Olle Wedholm (6:67), 5 **Våra bröder djuren** av Sten von Krusenstierna (6:67), 5 **Den heliga svepningen** (4—5:67), 4 **Edgar Cayce** av C. (5:65), 4 **Greve St. Germain** av Raymond Drake (6:66), 4 **Om existensen — tidsbegreppet** av red. (6:66), 4 **Den ödesdigra Bermudatriangeln** av Vincent Gaddis (2:65), 4 **Meditation i öst och väst** av Karl Christiansen (6—7:66), 4 **Det var kvällen efter jul** av Donald Harrington (8:66), 4 **Lectorium Rosicrucianum** av A. Malmensjö (3:67), 4 **Livets hemlighet** av Inger Waerland (1:67), och 4 **George de la Warr — pionjär** (2:65). Utöver dessa har 97 olika artiklar nämnts! Bland dem finns många som red. själv tycker är särskilt betydelsefulla, såsom År Munesh den återfödde Bhajan Singh?, Tabu, Trons magi, Guds redskap Kathryn Kuhlmann, Vad jag anser om fortlevnad, Har en gudinna nedstigit i Fatima?, Har detta barn levt förut? m. fl.

Två artiklar har nämnts två gånger som exempel på vad som inte har blivit omtyckt: **Några paradoxala mediumistiska fall** av C. D. Broad (4—5:67) och **Är det sant att Jesus uppstod?** av red. (4—5:67). Två gånger har nämnts "kritiken av Adamski" och "mediumistiska operationer". Vidare har 18 andra inslag blivit antecknade.

REINKARNATIONENS MYSTERIUM

Av Sture Lönnerstrand

"Vem som än stöder den mystiska (Mysteriets) framställningen om själens tidigare tillvaro (Preexistens) och dess av följderna (Karma) utstakade återkomst skall vara Anathema (fördömd)."

Så lyder formuleringen av det förbud mot tron på den hemliga men i hela världen spridda läran om återfödelsen som utfärdades i Konstantinopel år 543 mitt under den östromerske kejsar Justinianus' krig mot Italien. Det ligger nära till hands att tro att kejsaren som ville återföreina inte bara Väst-Rom med Öst-Rom utan också världslig makt med andlig, ansåg sig böra förhindra en religiös splittring. Den åldriga läran hade varit föremål för tvister i århundraden, vilket sammanhängande med att man på kyrkligt håll ännu inte var helt ense om de kristna dogmernas utformning. Kyrkofäderna trodde i regel på läran och för att tala med Hieronymus "större delen av Västerlandet". Clemens Alexandrinus uppger denna tradition vara auktoriserad av själve Paulus, och i ett brev till Anastasius skriver Ruffinus att "denna uppfattning var allmän bland de äldre fäderna". Justinus Martyren påpekar att "den återfödde kan inte minnas sin tidigare existens" och Clemens Alexandrinus uppges ha skrivit berättelser om "metempsykos (självvandring) och många världar före Adam".

En av sina märkligaste förespråkare hade läran i Origenes som skrev i "De Principiis": "Jag är emellertid av den uppfattningen att de heliga upphör att vara till i de tider man inte sett och vi måste dra den slutsatsen att förnuftiga varelser har en liknande begynnelse. Och om begynnelsen är som det slut de hoppats på, existerar de otvivelaktigt från de tider man inte sett, som är eviga."

Jesus har ju också sagt: "I kunnen vittna eftersom I haven varit med mig från begynnelsen". (Johannes 15: 27). Origenes' åsikter avvisades vid synoden i Alexandria 399 för att slutligen fördömas vid femte ekumeniska konciliet i Konstantinopel 553. Större delen av de manuskript som behandlade Kristi liv och hans apostlar var visserligen brända redan 325 vid det illustra

kyrkomötet i Nicaea, men spår fanns kvar också i de kanoniserade fyra evangelierna som gåtfulla påminnelser. Man kunde ju heller inte hindra att de första raderna i Johannesevangeliet så gott som ordagrant återfanns i indisk Veda. "Prajapatir vai idam asit." I begynnelsen var Brahman. "Tasya vag dvitiya asit". Med honom var Ordet (Logos, Vak). "Vag vai paraman Brahman". Och Ordet var Brahman.

Den dynamiska återskapelsen

Reinkarnationstron som man numera populärt säger, grekernas palingenesis, indiernas punarjanma har den dubbla karaktären att de l s vara "mystisk" och hemlig och de l s folklig och allmänt accepterad. Det hade den då, det har den nu. De som inte kände till mysteriet på den urkristna tiden kunde avfärda den folkliga tolkningen som vidskepelse för att därigenom fritt kunna hävda den egna gruppens maktkrav i den ofelbara dogmen. Tyvärr förbisåg de att de ryckte bort grunden och roten, deras förkunneelse skulle sväva i tomhet och med tiden verka alltmer meningslös. Av det ursprungliga östliga mysteriet återstår bara fragmentariska episoder, t. ex. dop och nattvard. Ursprungligen har dessa sakrament varit stadier av invigning i en lång serie kulthandlingar som förmedlade människans samband med livets natur och de universella krafterna. Kristi uppståndelse är i själva verket den befrielse från fenomenvärldens tvång som den i mysteriet initierade ansågs kunna uppnå, hans offerdöd en demonstration att var och en kan bli frigjord från begär och lidande när punarjanma upphör och punarmajajya eller obundenheten följer. Mysteriet punarjanma eller punarbhava eller för att använda Gautama Buddhas formel pretyabhava, d. v. s. den dödes återuppstigande eller återblivande är en av hinduismens väsentliga läror som säkerligen är en av de äldsta på jorden. Den tillhör Bharata Dharma eller "Offrets Ordning" och kulten finns fortfarande kvar i Indien som ju också fortfarande heter Bharata eller "Offerlandet".

En helgad "människoson", d. v. s. en vanlig, renad människa, offras

till dödsmärket för att uppstiga i ljuset med kunskap om liv och befrielse. I myten blir han gudomlig och till mönstret hör en gudomlig fader som representerar tillvarons statiska princip och en gudomlig mor som är den dynamiska återskapelsen. Denna triad återspeglar alltid samma funktioner, om också vissa varianter kan förekomma. I Indien har vi t. ex. Vishnu himlafadern, Lakshmi modern och Rama sonen, i Egypten Set, Isis och Osiris, i Sumerien Ea, Ishtar och Tamuz, i Babylonien Anu, Marduk och Sarpant, i Grekland Zeus, Demeter och Dionysos. Parallellerna behöver inte sökas, inte pressas, vi möter dem överallt. Livsmodern har många namn, Kali, Hathor, Cybele, Astarte, Afrodite, Freja. Det gudomliga barnet sänks i vattnet, döps om man så vill, så som Moses sänktes ner eller Osiris eller Adonis eller Tamuz. Det hotas med symbolisk död som Bal-Krishna hotades av den grymme kung Kansa, som Moses blev hotad av Farao och Isak av Abraham, som Jesus blev hotad av Herodes. Det är en ofantlig rikedom, men växlingen är mest skenbar. När fursten Vajrasava offerar sin son Nachiketa för att få veta hur det är "på andra sidan", berättar dödsrättsharen Yama själv om återfödelsen (Katha Upanishad). Här är meningen med myten klart framlagd, på andra håll är den ofta mer eller mindre kamouflerad. Denna hemlighet är högre eller Para Vidya men också lägre eller Apar Vidya. Den är mikrokosm och makrokosm.

Filosoferna och reinkarnationen

Platon dog tjugo år innan Alexander den store försökte invadera Indien, men han hade nåtts av läran om återfödelsen som han bildrikt förklarar i dialogen "Faidros". Diogenes Laertius anser att han i detta fall påverkats av Pythagoras som enligt ett envist rykte skulle ha besökt Indien. I sin "De Anima" bekänner sig själve Aristoteles till Pythagoras uppfattning liksom tidigare Empedokles. Apollonios av Tyana skulle ha besökt Indien på 50-talet efter Kristus liksom Plotinos mer än tvåhundra år senare och liksom den senare blivit anhängare av läran. Enligt Filostatos skulle

brahminen Iarchos ha lärt Apollonios "sanningen rörande själen som Pythagoras lärde dig och som vi lärde den till egypterna". Den judiske Philo av Alexandria var likaså anhängare. Josephus skildrar essenerna som reinkarnationstroende: "Bland dem finns den åsikten att kropparna går till förintelse och deras materia är inte beständig, men själarna fortsätter förskonade från döden. Dessa är av det finaste ämne och inhöjs i kroppar som i ett fängelse. Till dem dras de av naturens trollmakt, men när köttets bojer lossas stiger de uppåt i jubel som frigjorda från en lång fångenskap." Essenernas förkunneelse påminner ju i mångt och mycket om Kristi egen och det anses till och med att han en tid tillhörde deras brödraskap.

Alexander den stores invasionståg öppnade utan tvivel porten till det lysande sagolandet Indien, som historikern Megasthenes beskrev i sitt numera försvunna verk "Indika". Men Bharatas kulturkrets måste dock ha haft många portar vet mot norr, mot öster, mot sydost. Taoism är utan tvivel en för kinesiska förhållanden anpassad form av upanishadernas lära om Brahman, liksom komplexet Yinn-Yang av en tantrisk lära. Varifrån buddhismen i Tibet, Kina, Japan och Burma kom vet vi ju väl. Om Bharatas inflytande varit så enormt öster- och norrut är det förvånande om det inte lämnat några spår åt väster. Redan på andra årtusendet före Kristus sträckte sig det indo-ariska riket Mitanni ända fram till Medelhavet. Bharata Dharma har dessutom bestått i stort sett oförändrad under minst tretusen år ända till vår egen tid oavsett smärre politiska växlingar. Kulturens styrka har bestått. Redan i Vedaböckerna anspelas på reinkarnationen. Deras ålder är omtvistad, men i varje fall de äldsta torde vara minst tretusen till fyratusen år gamla. Bal Gangadhar Tilak hävdar en ålder för Rig-Vedas yttre former av sjutusen år, detta enligt astronomiska data, medan ursprunget är äldre. Vid utgrävningar i Mohanjodaro i Indusområdet har man funnit skulpturer som tros föreställa Shiva och en modergudinna. Med hjälp av radioaktivt kol har man kunnat fastställa den ursprungliga bebyggelsen till omkring femtusen år före Kristus. Det är märkligt att den som vill lära känna återfödelsens mysterium fortfarande måste vända sig till Indien, där han som invigd kan få lära sig hur man kan "uppstå

i sitt eget väsen" enligt den ursprungliga tantriska ritualen. (Mahanirvana Tantra.) Alla de stadier som fragmentariskt antyds på andra håll i myter och kulthandlingar kan åter bli meningsfyllda. Den invigde har själv modern inom sig, jorden eller Shakti, och har likaså kosmos inom räckhåll, fadern eller Shiva, och i föreningen mellan dessa motpoler "uppstiger han som en nyfödd, befriad och symbolisk son". Men det är kanske ännu märkligare att de idoler som representerar dessa handlingar fortfarande är Shiva och Shakti, som man funnit i Mohanjodaro. Fanns då detta mysterium redan för sjutusen år eller kanske tiotusen år sedan? Det kan tilläggas att mysteriet också spåras i de syd- och mellanamerikanska högkulturerna.

Dharma eller Ordningen

Bharata Dharma eller vad man på västerländskt håll kallar hinduism är ingen grupp religioner eller en huvudreligion med sekter utan ett religiöst-socialt system som också är psykologiskt-kosmologiskt. Problem som om det finns en personlig gud eller inte eller ateism gentemot monoteism eller polyteism är mindre väsentliga. När Buddha tillfrågades av sina lärjungar om sådana förhållanden, svarade han undvikande. Det grundläggande är däremot Dharma eller Ordningen som inte bara rör individen och hans handlingar utan också jorden och universum. Ordningen innefattar olika stadier, som inrymmer utvecklingen av kunskap, civilisation, etiska värden. Ordningen beskriver ett pulserande förlopp med väldiga cykler av tid och världar, Samsara. Händelseutvecklingen följer Karma eller den lag som sammanför och modifierar orsaker och verkningar. Människan söker framgång, lycka, men det finns alltid hinder av olika slag som förorsakar lidanden, misslyckanden. Det svåraste hindret är döden, då utvecklingen avbryts. Men det är skenbart, hon fortsätter tillvaron i en annan kropp, hon byter yttre höljen, medan det centrala i hennes liv, hennes innersta jag, Atman, överlever. Skeendet är som en ofantlig ocean där en våg övergår i en annan våg, där förflutet ständigt blir närvarande och närvarande förflutet, där orsak blir verkan och verkan orsak. Det är Samsaras ocean, impulsernas, tendensernas, begärens, sensationernas ocean där ett ständigt blir många. "So'shra-

mayat sa tapo'tapyata", må jag bli många — det är människans manifestation, hennes expansion, desintegration. Hon kan ingenting urskilja, hon förvirras av Maya: vad söker hon, vem är hon? För att nå ett mål måste hon kontraheras, koncentreras, dra sig tillbaka. I döden krymper hon till en kärna av energi som förlorat allt överskott av kött. "När Atman (det centrala jaget) går ut, följer Prana (livsenergin) och när Prana går ut, följer alla organ (sinnesorganen). Sedan övergår Atman med sitt särskilda medvetande till den kropp som är anpassad för detta medvetande. Den följs av kunskaper, handlingar och erfarenheter. Som en blodigel når ändan av ett halmstrå, tar ett annat stöd och drar ihop sig, skjuter jaget kroppen åt sidan, gör den okänslig, tar ett nytt stöd och drar ihop sig." (Brihadaranyaka Upanishad). I Bhagavad Gita skrivs: "Så som en person kastar av utslitna kläder och sätter på nya, så kastar det förkroppsligade jaget bort nöta kroppar och inträder i nya". (Jfr Matteus 9: 16—17). Men det väsentliga är inte att få nya höljen utan att slutgiltigt befrias, när Atman uppgår i Brahman. Det är förlösningen som kallas Moksha.

Vårt behov av reinkarnationstro

Vilken betydelse har reinkarnationstron för vår samtid, som kanske framför andra är värdekrisernas tid, då alla mer eller mindre fragmentariska dogmer gjort bankrutt och ingenting längre tycks finnas kvar att tro på? Har vi något behov av denna sällsamma filosofi som fyllt världens drömmar i årtusenden, som verkar äldre än någon religion, som själv är moral och grundförutsättning? Upanishaderna förkunnade den, Platon beundrade den, mystikerna omhuldade den, diktare besjunger den i alla tider, hemliga sällskap gömmer den som sitt centrala budskap. Är det också nu som Hieronymus skrev att "större delen av Västerlandet" tror på den? I Indien gör man det ju, i Japan och trots allt också i Kina. Druider, gnostiker, manikéer, kabbalister, alkemister — i vår tid swedenborgare, teosofier, antroposofier, spiritister som vill bevara nycklar till mysteriet. Läran har fortfarande en hemlig sida och en folklig. Folk med sunt förnuft tycker det bara är förnuftigt att det hela fartsätter, medan de anser att det är oförnuftigt att

(Forts. på sid. 11)

OM HOMEOPATISK POTENSERING

Av Herbert Kant

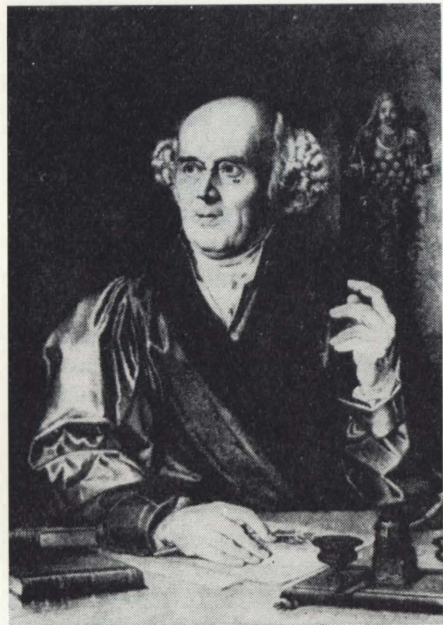
Från homeopatins första framträdande har dess motståndare påstått att resultaten av denna läkemetod endast kan tillskrivas patientens tro, att han med andra ord varit föremål för suggestion. I boken **Moderna mediciner** skriver t. ex. docenten Ebbe Nyman att de många gånger betydelsefulla resultaten måste tillskrivas den suggestion som existerar i och med närvaron av det ordinerade medlet eller omständigheterna kring ordinationen, och han påstår att de homeopatiska läkemedlens popularitet i vida kretsar exemplifierar detta.

Våra motståndare säger, att de homeopatiska medlen är så starkt utspädda att de inte innehåller och inte kan innehålla några verksamma beståndsdelar och därför saknar varje som helst värde, d. v. s. att hela metoden är orimlig. Man har kastat fram en del kalkyler för att lyckla med homeopatins små doser och göra sig lustig över människor som kan tro på något så befängt som homeopatiska läkemedel. Det har t. ex. framhållits, att en droppe medikament, utgjuten i Genève-sjön, borde göra hela dess vattenmassa tjänlig för homeopatiska läkningar. Detta kan jämföras med en engelsk läkares uppgift om hur man lämpligen kunde bereda homeopatiska mediciner. Låt en droppe av urtinkturen falla i Themsens vid Kew, säger han, och fyll sedan en flaska av flodens vatten vid London Bridge, så har ni ett homeopatiskt läkemedel.

Potenseringen tillgår i princip så, att en del av den rena drogen omsorgsfullt blandas med nio delar sprit eller — om det är ett fast ämne — med mjölksocker, vilken blandning utgör den första decimalpotensen. Sedan drogen är jämnt fördelad i dessa neutrala eller indifferent ämnen, antingen genom en längre skakning eller noggrann förrivning, tages en del av denna utspädning eller blandning och behandlas på samma sätt med nya nio delar ren sprit eller mjölksocker (andra decimalpotensen). Därav tages på nytt en del i nio delar av samma indifferent ämnen (tredje decimalpotensen) och detta upprepas på samma sätt tills man uppnått den önskade potensen. Det bör

observeras att i varje ny förtunning eller potens alltid medföljer något av droginnehållet i nästföregående potens som ju inte är någon ytlig blandning utan en verklig, till sin hela massa homogen förening. Det är alltså oriktigt att tala om utspädning i egentlig mening. Den inom homeopatin brukade benämningen potensering är mera i överensstämmelse med det verkliga förhållandet.

Homeopatins motståndare bör ak-

Samuel Hahnemann

ta sig för att driva gäck med saker som de inte är insatta i och som de inte heller vill närmare studera, exempelvis potenseringen. Vad man anför i sin okunnighet kan bli en bumerang som återvänder och slår ned på en själv.

Det är nämligen något förunderligt med möjligheten att nästan i det oändliga utspäda eller förtunna ett ämne, vilket den moderna atomläran visar. Som ett första exempel härpå skall jag hänvisa till en artikel i **Industritidningen Norden** den 8 mars 1950 under rubriken "Stort och smått i atomvärlden", författad av professor J. Tandberg.

Denne forskare vill i sin framställning ge läsaren en föreställning om det enormt stora antalet vattenmolekyler som finns i en viss mängd vatten. Han antar att vi har en liter vatten och att varje vattenmolekyl

i denna kvantitet är märkt på något sätt så att man kan känna igen den. Han föreställer sig vidare, att man tömmer ut denna liter vatten i världshaven och rör om så att vattnet blir jämnt fördelat i alla jordens hav och dessutom följer med regnet och blandas med alla floder och insjöar och allt annat vatten på jorden.

Vi har svårt att fatta vad en sådan fördelning innebär, men om vi i vår fantasi låter blicken glida ut över exempelvis Stilla Oceanens enorma vattenvidder och därtill försöker föreställa oss de likaledes enorma djup av vatten som finns under denna yta, så kanske vi kan få en föreställning om vad professor Tandbergs exempel innebär.

Slutligen, när den beräknade litters märkta molekyler blivit väl blandade och jämnt fördelade över hela jordklotet vill professor Tandberg att vi skall hämta upp en liter vatten vilket kan ske precis var som helst. Det spelar ingen roll var vi sänker vårt litermått, det kan ske i Mexikanska bukten, i Yang-tsi-kiang eller utanför Vinga. När vi i vår föreställning tagit upp denna liter vatten frågar professor Tandberg: Finns det i denna liter vatten en enda av de ursprungliga, märkta vattenmolekylerna? Man föreställer sig naturligtvis att så självfallet inte kan vara förhållandet men svaret lyder likväl: Det finns icke mindre än 27.000!

Avsikten med exemplen med Genève-sjön och Themsens vederlägges här till alla delar. Vetenskapliga rön och fakta överträffar dikten, även när den som i detta fall uppträder i en skrud av sarkasmer. Det blev i stället den homeopatiska erfarenheten som genom modern vetenskap fick en storslagen bekräftelse.

Det skulle egentligen inte ha behövts några ytterligare exempel för att visa den moderna vetenskapens möjligheter att styrka vår genom erfarenhet vunna insikt att ämnen som förtunnats i en med homeopatiska preparat överensstämmande utsträckning inte saknar förutsättningar för en medicinsk verkan. Men låt oss i alla fall hämta fram ytterligare ett par exempel.

Den 3 januari 1936 återgavs i Gö-

teborgs Handelstidning en märklig artikel, författad av dåvarande professor vid Göteborgs Högskola, tillika chef för Oceanografiska institutet i Göteborg, Hans Pettersson. I artikeln omtalar professor Pettersson att havsvattnets mikroskopiska, encelliga alger, som genom sitt assimilationsarbete försörjer den allra största delen av det myllrande liv oceanen härbärgerar, för sin utveckling kräver minimala kvantiteter näringssalter, vilka förekommer i vattnet i miljardfaldig förtunning. Genom geniala metoder — heter det vidare — kan dessa atomfragment av radioaktiva grundämnen, som till kvantiteten ligger miljonfaldigt under de minsta mängder spektralanalysen förmår upptäcka, påvisas, förflyktigas, filtreras, sändas genom en levande organism och därefter ånyo påvisas. "Det rör sig härvidlag om några tiotusentals till miljoner aktiverade atomer, viktmissigt sett alltså mängder som det kräves femton-till artonsiffriga decimalbråk för att angiva i gram." Det vill säga förtunnningar — kan vi tillägga — som motsvarar de homeopatiska medicinerna i 15:de och 18:de potenserna.

I en annan artikel, publicerad i samma tidning den 6 maj samma år, berör professor Pettersson bl. a. odlingen av plankton. Här förekommer följande uttalande: "Man har vid planktonodling att göra med verkligt homeopatiska doser."

Ett exempel på verkan av dessa infinitesimala kvantiteter har lämnats av professor Wendell Meredith Stanley som år 1946 erhöll nobelpriset i kemi. Det är således fråga om en framstående forskare.

Professor Stanleys undersökningar gäller vissa virus inom vilket område han gjort betydelsefulla upptäckter, närmast beträffande den s. k. mosaiksjukan som angriper tobaksplantans blad. En rysk forskare, Ivanovski, gjorde redan i slutet av förra århundradet vissa undersökningar, varvid han extraherade saften från en sjuk planta. Denna saft fick rinna genom ett mycket fint filter, men trots att den därefter var fullständigt klar och alldeles fri från bakterier kunde Ivanovski konstatera, att den var i stånd att framkalla sjukdomen om den gneds in i friska blad. Det har senare lyckats Stanley att få fram substansen i denna vätska, ett äggviteämne som i likhet med ett virus äger en betydande, ja sensationell infektionsförmåga. Ämnet ifråga "smittar t. o. m. vid så låg koncentration som

1:10.000.000.000 och det förefaller rent av som om en enda molekyl av substansen vore tillräcklig för att framkalla sjukdomen". Dessa uppgifter lämnas i en artikel i Svenska Dagbladet den 15 november 1946.

Om de exempel som här anförts, kan med all rätt sägas, att de faktiskt bekräftar de homeopatiska potensernas verkningsmöjligheter. De utgör i själva verket parallelexempel på homeopatiska preparat såsom vi i stor utsträckning använder dem.

Ett homeopatiskt preparat kan upp till molekyलगränzen tänkas direkt påverka en muskel, en körtel eller en led, men krafter som under potenseringen blivit lösgjorda, immaterialiserade, kan tänkas bättre än molekyler påverka den livskraft som reglerar muskeln, körteln eller ledens funktioner. Vi talar inte om att det är läkemedlet i och för sig som botar sjukdomen utan att det är den sjuka organismen som efter en impuls från läkemedlet övervinner sjukdomen.

Enligt vårt sätt att se menas därmed, att den inneboende livskraften är den i egentlig mening enda kraft som förmår övervinna sjukdomen och att det är denna kraft vi stärker och effektiviserar med våra potenserade medel. Dessa måste nämligen — såsom redan framhållits — utgöras inte endast av materiella ämnen utan också och framför allt av krafter som lösgjorts ur drogerna och genom sina egenskaper gjorts speciella för vissa verkningar och verkningsområden, s. k. dynamiska krafter.

Det kan nämligen betraktas som uteslutet att starka, giftiga mediciner skulle kunna i gynnsam riktning påverka livskraften. Detta framgår också av den s. k. arndtschulz'ska principen som är väl känd inom den homeopatiska världen. Denna princip säger, att små retningar stegrar cellernas verksamhet medan starka retningar förlamar den; de homeopatiskt potenserade läkemedlen har med andra ord större möjligheter att på ett verkligt läkande sätt påverka sjukdomsprocessen än vad som är möjligt för starka, giftiga läkemedel.

I **Organon der Heilkunst** berör Samuel Hahnemann på flera ställen livskraftens problem. I människans friska tillstånd härskar den andliga livskraften, säger han, den kraft som ger liv åt den materiella kroppen och härskar med obegränsad makt och därvid vidmakthåller alla

organismens delar i ett harmoniskt tillstånd både beträffande sinnessymtomen och organens funktioner, så att vår inre människa kan använda detta levande instrument för de högre ändamålen av vår existens.

Utan livskraften, säger Hahnemann vidare, är den materiella organismen ej i stånd till sinnesintryck, funktion eller självbevarelse. Den härleder alla sinnesintryck från och fullgör alla livets funktioner uteslutande med hjälp av denna livsprincip, kraften som underhåller och ger liv åt den materiella organismen i hälsa och sjukdom. När livskraften är borta, är kroppen endast föremål för den yttre fysiska världens påverkan, den förmultnar och upplöses i sina kemiska beståndsdelar. När en person blir sjuk är det livskraften som är rubbad av en till livet fientligt verkande kraft, vilket är orsaken till sjukdomssymtomens uppkomst.

Vid granskningen av den homeopatiska potenseringens teoretiska bakgrund återkommer vi nu till frågans kanske viktigaste aspekt, nämligen verkan av en dynamisk kraft. För att återställa den rubbade livskraften och på nytt få organismens harmoni att fungera kräves det, säger Hahnemann, dynamiska krafter. Det är sannolikt att det i det homeopatiska preparatet finns en osynlig, frigjord, specifik medicinsk kraft som verkar dynamiskt på det sjuka organet eller på hela organismen utan att det därför till denna överföres någon substans, något materiellt.

I en skrift, **Das Letzte einsame Molekül in der Hochpotenz**, behandlar dr Felix Müller detta problem och ansluter sig helt till Hahnemanns uppfattning. Verkan av dessa starka förtunnningar, säger dr Müller, framkallas ej genom utgångsämnet, materien, utan genom en under potenseringen lösgjord kraft. Han säger också ordagrant:

"För mig står det klart och upphöjt över varje tvivel, att verkan av droger i minimala doser och koncentrationer icke är av materiell natur, och att den levande protoplasman i förhållande till materians oavbrutna förvandling till energi är oändligt känslig."

De små medikamentdoserna är karakteristiska för homeopatin men det grundläggande inom homeopatin är likhetsprincipen. Vi citerar dr Herbert Schindler vid dr Willmar

(Forts. på sid. 15)

DEN SIDERISKA PENDELN

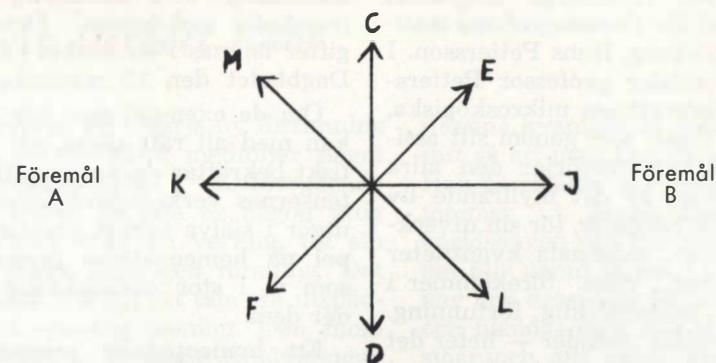
Om vi lägger två godtyckligt utvalda föremål några centimeter från varandra och pendlar över mellanrummet, visar pendeln i vilket sympati- eller antipatiförhållande föremålen står till varandra.

Med doktor Weiss, Stuttgart, var nog den förste som gjorde försök med att på detta sätt bestämma ett medikaments verkan, om det skulle ha en botande effekt eller verka felaktigt eller skadligt vid en viss sjukdom. Dr. Weiss håller pendeln över patientens ena hand, och när pendeln har kommit i rörelse, berör han med vänstra handen de medikament som han vill pröva, det ena efter det andra. "Det medel vid vilket de största pendelutslagen kommer till stånd, är det passande."

För mig uppstår följande pendelutslag vid pendling av två föremål. Se fig.! Jag sätter pendeln i rörelse, ungefär i linjen C—D. Är det fullkomlig sympati mellan de båda föremålen, svänger pendeln från linjen C—D till höger och går successivt över till linjen J—K i vilken den svänger fram och tillbaka. Råder t. ex. halv sympati mellan föremålen ifråga, så stannar pendeln vid E—F och svänger i den linjen fram och tillbaka. Om det föreligger antipati mellan de båda ämnena, så viker den linje i vilken pendeln rör sig, åt vänster och över i C—D.

På detta sätt kan man undersöka alla möjliga saker och ingredienser, närings- och njutningsmedel, mediciner m.m. Jag placerar föremålet några centimeter från min vänstra hand och pendlar över mellanrummet. Om ämnet är lämpligt och nyttigt för min kropp, svänger pendeln till linjen J—K och svänger i denna längre eller kortare tid. Om pendeln länge behåller denna bana, så tål kroppen större kvantiteter av ämnet. Svänger pendeln däremot endast några slag i denna linje och sedan vänder åter mot vänster, så tål kroppen endast en mindre mängd av ämnet i fråga. Ställer sig banan i linjen C—D, så ligger ett för mig skadligt, för min kropp antipatiskt, ting framför mig.

Vi kan även begagna ett annat sätt, som ofta är bekvämare. Vi håller pendeln svängande fritt i luften och vänstra pekfingeret på eller över det föremål som skall pendlas. Pendeln svänger då enligt fullkomligt samma lagar och beskriver samma linjer som om vi pendlar mellan föremålet och vår egen hand.

Om vi pendlar mellan två personers händer, så beskriver pendeln de sympati- och antipatilinjer som svarar mot dessa personers sympati eller antipati i förhållande till varandra. Det är dock inte alltid likgiltigt om vi pendlar över två liknämnt polariserade händer eller över oliknämna, d. v. s. om båda händerna har endera positiv eller negativ laddning, eller om det är en positiv och en negativ hand, säkrast att undersöka båda fallen.

Dessa sympati- och antipatieresultat erhåller vi också, om pendlingen görs över personernas handskrift eller fotografier. Vid sådana undersökningar förekommer det ofta att pendelbanorna blir variabla, ej stabila — liksom människorna själva; pendeln kan övergå till fullkomlig sympatiline och strax återvända till "mindre sympati", svänga här en stund och på nytt återgå till den förra. Här föreligger hos personerna, hos den ena eller hos den andra eller hos båda, ett faromoment för

sympatin, en "fnurra på tråden" kan uppkomma, men saken reder upp sig igen. Blir pendeln sedan svängande en längre stund till dess den själv stannar och ej viker tillbaka, så finns det all grund att anta att sympatin mellan dessa personer aldrig upphör.

Pendeln är dock ingen spåman och kan inte uppenbara något om framtiden. Den visar endast de föreliggande förhållandena; kombinationen och slutsatserna av dessa måste vi göra själva.

Anm. Ovanstående är hämtat ur ett manuskript "Förborgade krafter hos människan och i naturen" av Mats Sperlings, ingenjör och f. major. Sperlings var född 1857. Hans manuskript ägs av Inger Waerland, som inte vet om detta arbete av Sperlings någonsin har blivit tryckt. Där- emot finns en skrift "Slaggrutan. Försök till lösning av dess mysterium." av Mats Sperlings, Major vid Kungl. väg- och vattenbyggnadskåren. Tryckår 1912. Manuskriptet är av senare datum.

Pendlar kan erhållas från Firma Triana, Maria Kunze, Timansvägen 17 H, Sölvesborg.

REINKARNATIONEN

(Forts. fr. sid. 7)

ligga i långa tider i graven, tills domen stundar. Bruno, Fichte, Voltaire, Hume, Kant, Schopenhauer, Goethe, Milton, Blake var anhängare av läran och hur är det nu — var anser våra egna filosofer, diktare och vetenskapsmän? Vad anser den moderna kristna kyrkans personligheter? Varken grekisk eller romersk katolicism eller protestantism har hittills öppet kunnat eller velat bestrida den. Punarjanma eller läran om återfödseln sprids fortfarande som i tidigare årtusenden kring vår jord och tas emot av människorna oavsett deras religiösa uppfattning, deras intellektuella nivå, deras sociala ställning.

Författaren till denna artikel har själv haft tillfälle att studera punarjanma i Indien. Han undersökte där ett fall av jatismara, dvs. minne av en tidigare existens i Delhi som han senare omskrev i svenska och utländska tidningar — fallet Shanti Devi. Det uppfördes också ett radio-program om denna indiskas återfödsel. Shanti Devi som fortfarande bor i Delhi började redan vid fyra års ålder lämna uppgifter om ett tidigare liv, då hon hetat Lugdi Devi och varit gift med brahminen Kedarnath Chaubey i Mathura. Hon var knappt nio år, då man gjorde en stort upplagd undersökning under ledning av en opartisk kommission. Undersökningen skedde på Gandhis initiativ. Det visade sig att alla av flickan relaterade fakta stämde med verkligheten. Kedarnath existerade i högönsklig välmåga, han var omgift, men hans förra hustru hade hetat Lugdi. Shanti Devi kunde nu inte bara identifiera sin man och sina tidigare anhöriga, hon kände till alla detaljer i de hus hon bott, ja i hela Mathura var hon väl hemmastadd. Artikelförfattaren kontrollerade hela undersökningen och blev lika övertygad som någonsin kommissionen. Tidigare har det funnits åtskilliga liknande fall också i modern tid, men inget anses vara så absolut övertygande och välbevisat som fallet Shanti Devi. Det är inte bara den indiska utan också den gängse internationella uppfattningen.

Det största miraklet är att det mänskliga sinnet har förmågan att bli ett instrument för det gudomliga medvetandet.

A. A. Hunter

SÖKARENS BOKHANDEL

Adress: Box 3063, Stockholm 3. Telefon: 08/69 60 27.

(Till de angivna priserna kommer oms och porto.)

Olle Jönsson:
BAKOM RIDAN TILL DET OKÄNDA
Häftad 5: 75.

J. B. Rhine:
TELEPATI OCH CLAIRVOYANCE
I MODERN BELYSNING
Häfte 2: —.

Ernest Dimnet:
KONSTEN ATT TANKA
7: — (pocketbok).

John Björkhem:
HYPNOS OCH PERSONLIGHETS-
FÖRÄNDRING
Häfte 6: —. (Detta föredrag finns även i "Människan och makterna".)

Thomas R. Kelly:
DET INRE LJUSET
Häftad 6: 50, i klotband 10: —.

Astrid Gilmark:
JAG SER
Häftad 14: 75.

Alfred Svanqvist:
DET EVIGA NUET
Häftad 8: 75.

C. D. Broad:
DR S. G. SOALS FORSKNING I TELEPATI
OCH FRAMTIDSFÖRNUMMELSE
Häfte 2: —.

Ruth Montgomery:
FÖDD MED SIARGAVA
Häftad 24: 50, inb. 29: 50.

Poul Thorsen:
MÄNNISKANS OKÄNDA KRAFTER
Häftad 10: —.

Alfred Svanqvist:
ORIMLIGT — MEN SANT!
Häftad 6: 50.

Florence Scovel Shinn:
HUR MAN VINNAR LIVETS SPEL
Häftad 7: 50.

Renee Taylor:
HUNZAFOLKETS HEMLIGHET
Häftad 14: —, inb. 19: —.

Poul Bjerre:
"SPOKERIER"
Häftad 14: —.

C. D. Broad:
TRE FÖREDRAG
Häfte 9: —.

Sverre Holmsen:
MORIALAND
Häftad 27: —.

Heinz Vonhoff:
I KAMP MOT NÖD
Häftad 10: — (rea-pris).

UPANISHADERNA
Häftad 19: 50.

Olof Thorborg:
FASTEBOKEN
Häftad 7: 85.

Christopher Mayhew:
MÄNNISKOR SOM SÖKER GUD
Häftad 8: —.

Birger Qvarnström:
PARAPSYKOLOGI
Häftad 19: 50.

Günther Schwab:
DJÄVULSDANSEN
Häftad 26: 50.

W. C. Smith:
MÄNNISKOR AV ANNAN TRO
Häftad 15: —.

Rebecca Beard:
ANDLIG TERAPI
Häftad 12: 50.

Sverre Holmsen:
LEVANDE VISDOM
9: 50.

Herman Stolpe:
JAPANSKA ORDSPRÅK OCH
VISDOMSORD
14: —.

Herman Stolpe:
TURKISK LIVSVISDOM
9: 50.

Nils Kalén:
VETTIG FODA
5: —.

George Lindsay Johnson:
DET STORA PROBLEMET
Häftad 8: — (rea-pris).

G. N. M. Tyrrell:
VID TRÖSKELN TILL DET OKÄNDA
8: 50 (pocketbok).

Anna-Lisa Helle:
VARFÖR HAR KRISTENDOMEN
MISSLYCKATS?
Häftad 14: 50, inb. 18: 50.

Gustaf Lundgren:
HANDSTIL OCH KARAKTÄR
Häftad 21: 50.

Hermann Seichter:
PRAKTISK GRAFOLOGI
Häftad 32: 50.

Martinus:
LIVETS BOK
Inb. 35: —.

K. Gösta Rehn:
DE FLYGANDE TEFATEN
Häftad 24: 50.

Ebba Waerland:
NATURLÄKEKONSTENS BOK
14: 50.

Varför UFOna är fientliga

Av Jerome Clark

Den bild av UFO-företeelsen som ges av John A. Keel och Jerome Clark är helt olik den som skapats av bl. a. förlaget Parthenon i Sverige, SUFOI och UFO-Nyt i Danmark på H. C. Petersens tid och DUIST och UFO Nachrichten i Tyskland under Karl Veits ledning. Om sanningen är "här" eller "där", om den är "svart" eller "vit", är inte lätt att säga. Bedömningarna är olika, och SÖKAREN har ingen fullständig lösning att erbjuda. Vi inför artiklar med skilda uppfattningar till dess mer klarhet har kunnat vinnas rörande UFOnas art och ursprung.

En dag på sensommaren 1939 lämnade en militärtransport marin-, örlogs- och flygstationen i San Diego, Kalifornien, för en rutinflygning till Honolulu. Efter cirka tre timmar hördes flera enträgna nödsignaler från flygplanet, och så följde tystnad. Senare kom planet tillbaka, det hade svårigheter och gjorde en nödlandning. När personal vid flygstationen tog sig in i maskinen, fann de att alla besättningsmännen hade dött av okänd orsak, även andrepiloten, vilken hade levtt tillräckligt länge för att föra maskinen tillbaka till sin bas.

På alla de döda kropparna fanns det stora, gapande sår, och utsidan av flygmaskinen hade liknande märken. Folk från flygstationen som rörde vid delar av planet, fick en mystisk hudinfektion.

Något av det mest förbryllande i hela denna händelse var att atomatvapnen, som bars i tjänsten av förste- och andrepiloten, hade tömts och hylsorna låg på golvet. En lukt av "ruttna ägg" uppfyllde luften inne i planet.

Har det vid denna flygolycka som hände för 28 år sedan, varit fråga om ett tidigt fall av fientlighet från UFO? "Mystisk hudinfektion"¹⁾ och odör som från "ruttna ägg"²⁾ är välbekanta fenomen för alla UFO-forskare. Det verkar som om transportplanet angripits — utan att anledning getts — av något främmande, fientligt i luften.

På grundval av händelser liknan-

de den ovannämnda har Brad Steiger och Joan Whritenour i sin nyligen utkomna bok "Flying Saucers Are Hostile" (flygande tefat är fientliga) slutit sig till att åtminstone en del UFO:n besöker jorden i ont uppsåt. "Det finns en rad väldokumenterade fall", skriver de, "där UFO:n har varit ansvariga för mord, angrepp på människor, brännande med fokuserade strålar, strålnings-sjuka, kidnappningar, förföljande av bilar, angrepp mot hus, förstöring av kraftkällor, paralysering, mystiska kremeringar och förstöring av flygplan."

Litet för starkt? Kanske. Men det material som de samlat, är utan tvekan oroande, mer än tillräckligt för att visa det felaktiga i sådana uttalanden som (Ivan Brandt): "Fastän de utomjordiska varelserna kan ha svårt skrämt människor på jorden, har de inte, såvitt vi vet, medvetet förorsakat allvarlig kroppsskada på någon människa, och inte heller har de använt dödande vapen. Samma sak kan tyvärr inte sägas om oss. Oundvikliga olyckshändelser kan ha inträffat... men inget medvetet angrepp, som orsakat dödsfall, har företagits mot oss."

Med utgångspunkt från "Flying Saucers Are Hostile" och de självständiga undersökningar som jag utfört i saken, vågar jag säga att människorna visat en anmärkningsvärd återhållsamhet. Fastän jetplan vid en del tillfällen har sänts upp för att göra en undersökning av UFO:n, finns det mycket få fall där dessa plan gett eld mot tefaten, och då endast sedan våra piloter blivit skrämde på grund av någon manöver av ufonauterna. Keyhoe skildrar t. ex. ett fall där ett UFO abrupt ändrade riktning och tycktes försöka ramma jetplanen, vilka förföljde det, och tvingade dem att använda raketer — tydligen till ingen nytta.

Vi har naturligtvis den meningslösa "självförsvars"-teorin som läggs fram av en del, vilka hävdar att eftersom UFO:n på något sätt hotas av oss och våra vapen (obetydliga i jämförelse med dem som UFO:n förfogar över), så måste de slå tillbaka för att freda sig själva. Sålunda skulle F-89-planet vid Kinross-flygbasen ha måst försvinna, eme-

dan UFO:t var tvingat att "försvara sig" — en märklig åsikt, eftersom tefatet flög rätt mot flygplanet i stället för att fly undan, vilket hade varit lätt gjort.³⁾

Vi skall också komma ihåg att flygande tefat tydligt har tvingat ned inte så få av våra plan, men vi har aldrig, så långt det är bekant, tvingat ett UFO att krascha och inte många gånger försökt att sätta ett UFO ur spel. Jag tycker nog att vi behandlar våra besökare med större respekt än de förtjänar.

Å andra sidan är det mycket svårt för mig att tro att ufonauterna befinner sig i ett tidigt skede av en invasionsplan, så som Steiger och fru Whritenour säger sig tro. UFO:n kan vara "fientliga", men det är inte allt som kan sägas om dem. När allt kommer omkring är de "indifferenta" och, verkligen, till och med "vänliga", när omständigheterna så kräver.

Vad man kommer fram till är detta: därför att UFO:n har dödat och sårat som det synes oskyldiga personer, får vi inte sluta oss till att tefaten har onda avsikter (åtminstone inte endast på dessa grunder). Därför att UFO:n för det mesta inte besvärar oss, får vi inte sluta oss till att de förhåller sig ligkiltiga till oss. Därför att UFO-varelserna ibland beter sig vänligt mot oss (så som i en del kontaktfall) får vi inte dra slutsatsen att de tycker om oss. Men vi bör dra den slutsatsen att **de har ett ingående intresse för oss — så ingående att de har gjort fantastiska bemödanden att hindra oss från att få kännedom om vad de håller på med.**

I tidigare artiklar⁴⁾ närmade jag mig problemet från motsatt håll: de fall där ufonauter sägs ha visat "vänskap". Låt mig i korthet få upprepa mina argument. I kontaktfall (sådana som George Adamski, Sid Padrick och professor Guimaraes) har ufonauterna efterlämnat ett ganska bestämt intryck av sig själva, både beträffande deras ursprung och syftet med att besöka jorden. Vid samtal med människor under den efter-arnoldska tiden brukar främlingarna framställa sig själva som välvilliga varelser från Venus (eller andra planeter) vilka kommit hit på grund av en önskan att rädda

den mänskliga rasen från att förgöra sig själv. Ändå finns det absolut inga objektiva bevis, förutom kontakthistorierna, för att UFO:n är vare sig interplanetariska eller "vänskapliga" så som vi förstår detta; men det finns objektiva bevis för att en del av dessa kontakter har ägt rum så som beskrivits. Av detta följer då att ufonauterna ljuger.

Under den amerikanska vågen av UFO-observationer 1896—97 flög UFO-varelserna maskiner som till utseendet, om inte till flygsättet, liknade sådana "luftskepp" som de tekniskt orienterade människorna vid slutet av 1800-talet väntade sig att få se byggda inom några få år. Följaktligen antog många att skeppen hade uppfunnits och konstruerats av en amerikansk ingenjörsfirma. Nu vet vi förstås att det inte var på det sättet, utan att "luftskeppet" har samband med fenomenet "flygande tefat" i våra dagar.

Och hur passar nu "fientligheten" in i bilden? Fientliga aktioner har till avsikt, antyder fakta, att hindra oss se bakom slöjan — hindra att någon avslöjar UFO:n.

Dr. Jacques Vallee har i sina böcker och artiklar värderat UFO-rapporter. De bäst bestyrkta anses "väga tungt", de sämst bestyrkta "väga lätt". Jag antar att något sådant klassifikationssystem är nödvändigt, men jag tror, att när vi alltmer kommer till insikt om vad UFO-mysteriet innebär, kommer ufologer att göra nya värderingar av materialet för att skilja betydelsefulla och icke betydelsefulla rapporter från varandra — och det kommer att ha mycket litet att göra med vittnenas antal eller kvalitet. Utan tvivel skall vi till slut anse att en redogörelse av en bonde som varit vittne till en landning, har större betydelse än en rapport av en fysiker som söker ett säreget ljus högt på himlen. Som John A. Keel har påpekat⁵⁾ är det vid en del rapporter blott fråga om överflygningar, där farkosten har rört sig från plats till plats; men det är mera olycksbådande att det i andra fall är manövrer som avser att dra bort uppmärksamheten från det som verkligen intresserar ufonauterna. I Ravenna-fallet, Ohio, vilket Keel nämner speciellt, blir enligt det nya systemet observationen vid arsenalen betydelsefull, medan där emot polisjakten, trots vittnenas kvalitet, blir av liten betydelse.⁶⁾

Det borde vara helt klart att fall av "fientlighet" förtjänar den största uppmärksamheten av alla UFO-händelser. Ty där kan vi se

hur ufonauterna gör fruktansvärda ansträngningar för att dölja sådan aktivitet som kunde avslöja mer om dem än de vågar avslöja. Det är tydligt att vissa saker som de gör, inte skall observeras, och för hundratals, möjligen tusentals, människor runt om i världen har det varit ödesdigert att få se vad som inte skulle ses. Tänk över följande tragiska händelse som återges av Steiger och Whritenour:

I juni 1954 iakttog en 11-årig afrikansk pojke vid namn Laili Thindu och flera kamrater egendomliga ljus som flög över och landade på berget Mount Kenya. UFO:n tycktes hålla på med intensiv verksamhet av något slag.

En natt en kort tid därefter svepte en flygflotta av lysande föremål över en närliggande by och sände skarpa ljusstrålar ned mot marken. Laili Thindu bevitnade förvånad händelsen, men inte förrän följande dag fick han veta att **byns alla invånare hade blivit brända till döds.**

Det var en brutal, ondskefull attack, men inte utan mening. Vad som än skedde på Mount Kenya, så var det av sådan betydelse för UFO-varelserna att de dödade alla vittnena. Pojken överlevde emellertid och förde sin berättelse vidare till myndigheterna i Nairobi.⁷⁾

De två svenska ungdomarna Hans Gustavsson och Stig Rydberg hade bättre tur. Då de var på hemväg från en danstillställning klockan 2.55 på morgonen fick de syn på ett ljus-sken som framträdde mellan träden, där ett UFO inte helt hade lyckats dölja sig. Då de närmade sig maskinen, hände följande enligt Rydberg: "Plötsligt blev vi angripna av fyra blygrå varelser, som var cirka fyra fot höga (1.22 m) och cirka fjorton tum breda." Varelserna försökte dra med sig pojkarne i sin farkosten, men Rydberg kom undan till bilen och började tuta i signalhornet. Varelserna blev rädda och släppte Gustavsson, återvändande till farkosten och gav sig iväg med fart.⁸⁾

Än en gång tycktes vittnena ha råkat stöta på en hemlig operation. Ufonauterna försökte röva bort dem för att de inget skulle kunna förtälja, men tutandet i signalhornet (vilket kunde ha lett till att flera personer kommit till platsen) tvingade dem att fly innan ännu större skada hade skett.

James Flynn i Florida väcktes av sina hundar, när han sov i ett sumpområde, och fick se ett lysande föremål på avstånd. När han närmade sig det och försökte kommunicera,

blev han slagen medvetlös av någon eller något; medvetlösheten varade under mer än 24 timmar. "En dyster sumptrakt är en högst osannolik plats för besök från rymden", försäkrade den gode professor Hynek, när han besökte Michigan i mars 1966. (Hur han vet detta, är ett mysterium.) En "dyster sumptrakt" är, alldeles tvärtom, en högst sannolik plats för en besökare som som inte vill bli sedd eller störd.

Det finns många liknande fall. De inträffar vanligen i ensligt belägna områden efter mörkets inbrott, och vittnena blir ofta paralyserade så som Marius Dewilde, skadade så som Flynn och Jesus Paz (Sökaren nr 2, 1967, sid. 2), dödade så som Miguel José Viana och Manuel Pereira de Cruz (Sökaren nr 2, 1967, sid. 5), bortförda så som Rivalino Mafrá da Silva (Sökaren nr 2, 1967, sid. 3). En del händelser har speciella särdrag: José Viana och Pereira da Cruz synes ha upprättat kontakt med ufonauter och fått veta så mycket att de lockades upp i ett brasilianskt bergsområde och dödades.⁹⁾ Tre dagar innan Mafrá da Silva försvann, såg han två små män som grävde ett hål i marken. Då de plötsligt blev medvetna om hans närvaro, flydde de in i sin maskin och flög iväg.¹⁰⁾ En man, S., stötte i Cisco Grove, Kalifornien, på ett nattligt opererande UFO mitt i en mörk skog. Ufonauterna syntes frukta att han hade fått se för mycket, och flera gjorde otroliga ansträngningar i fruktlösa försök att föra bort honom.¹¹⁾ (Sökaren nr 1, 1967, sid. 4.)

Barney och Betty Hills upplevelse lägger en ny dimension till problemet: här utplånas människornas minne av en UFO-händelse.¹²⁾ (Sökaren nr 1, 1967, sid. 4.) Ett liknande fall, som uppges ha förekommit i Brasilien i november, 1961, har nyligen blivit bekant.¹³⁾ En föga känd kontakthistoria säger att en amerikan som arbetade i Österrike 1951, fick behålla sitt minne av händelserna endast till följd av att en hund skällde och skrämde iväg ufonauten i sista minuten.¹⁴⁾ Ufologer håller nu på att undersöka andra fall av minnesförlust.

Flygolyckor liknande den som beskrivs i början av denna artikel, får kanske förklaras inte som slumpvisa anfall utan som angrepp nödgade av att flygplanens besättning och passagerare stött på hemlig UFO-aktivitet, vilken, om den rapporterades, skulle kunna ge värdefulla ledtrådar åt initierade personer.

Jag skall i förbigående nämna det tämligen uppseendeväckande arbete som utförts av en amerikansk UFO-undersökare, vilken upptäckt att mystiska individer med avgjort egendomligt utseende har hotat vittnen till en del UFO-händelser och ibland även försökt bortföra sådana vittnen. Vilka dessa personer än är, tycks de inte vara utsända av myndigheterna, men de är beslutna att få en del människor att låta bli att tala. (Se även Sökaren nr 4—5, 1967, sid. 2.)

"Fientliga" händelser visar, som sagt, inte i sig själva att UFO:ans planer är farliga för oss. Men de visar inte heller att främlingarna är de tålmodiga, allvisa, gudalika gestalter som en del av dem som studerar UFO-fenomenet (kanske offer för den traditionella religionens sammanbrott) nödvändigt skall tro, trots allt som visar motsatsen.

Som Paul Misraki¹⁵⁾ och W. R. Drake¹⁶⁾ har visat i sina arbeten, är UFO-fenomenet åtminstone lika gammalt som den civiliserade människan. UFO:an har en högst betydelsefull plats i mänsklighetens historia, och en del djarva teoretiker har lagt fram idén att dessa utomjordiska intelligenser hemligt har lett oss — eller utnyttjat oss.

Vem vet? Det är för tidigt för oss att spekulera intelligent om vad UFO:an har för uppgifter på vår planet. Men dessa uppgifter berör oss till den grad att det skulle vara till men för ufonauterna om vi visste vad de hade för avsikter. Därför vidtar de vissa åtgärder, när de har att göra med oss. En positiv åtgärd är att de söker kontakt med människor och medvetet missleder dem som är oförvågna och övermodiga nog att tro på deras existens till att börja med. (De behöver förstås inte bekymra sig om skeptikerna!) En negativ åtgärd är att de dödar eller driver bort sådana människor som, hur kort och ofullständigt det än varit, har sett bakom fasaden. På detta sätt kunde ufonauterna uppträda vare sig deras motiv råkar vara "goda" eller "onda" för oss (förmodligen bara en oväsentlig fråga för dem) — jämt så länge deras syften hålls dolda för oss.

Allt detta gör UFO-forskning oändligt svårare. Men vi kan ta lärdom. Vi kan avvisa de "uppenbara" lösningarna, d.v.s. vad vi förmodas tro, och vi kan börja från början igen och ägna särskild uppmärksamhet åt sådana fall som inte passar in i mönstret, vilka är en liten minoritet av rapporterade fall — men

de allra viktigaste. Särskild uppmärksamhet bör ägnas åt vad som händer i efterblivna trakter, där möten med ufonauter sker oavsiktligt och där ufonauterna antagligen inte väntar sig att finna mänskliga varelser. Cisco Grove-fallet är ett första klassens exempel, och likaså Flynns Floridarapport.

Som en följd av denna nya syn på UFO-forskning, skulle vi komma sanningen närmare än någonsin.

¹⁾ Merom-fallet, Indiana, (Rene Gilham) i november, 1957, och andra.

²⁾ Flatwoods-fallet, West Virginia: landning i september, 1952, och andra.

³⁾ Vid en isolerat belägen radarstation uppträdde plötsligt spåren av en okänd maskin på radarn. Efter mindre än två minuter gick en F-89:a med två mans besättning upp från Kinrossflygfältet. Jetplanet fördes av löjtnant Felix Moncla, som, under ledning av markkontrollen, styrde rätt mot det okända flygande föremålet. På radarskärmen såg man hur jetplanet närmade sig UFO:t, vilket ändrade kurs. Nio minuter gick. Avståndet mellan planet och UFO:t minskade. Plötsligt blev de två punkterna på skärmen till en enda. Om den främmande maskinen abrupt hade minskat sin hastighet eller Moncla satt full fart, kunde inte avgöras. Men en sak var säker: De två maskinerna hade kommit samman liksom i en fruktansvärd kollision. Under ett ögonblick syntes endast en stor punkt på skärmen. Sedan försvann den kvickt därifrån. Så snabbt som möjligt gick plan upp med sökarljus över Lake Superior. Men något spår fann man aldrig av vare sig jetplanet, flygarna eller den främmande maskinen. — Denna händelse, som återges av Keyhoe och är väldokumenterad, ägde rum den 22 november, 1953. Den nämns ej av Clark utan är ett redaktionellt tillägg här.

⁴⁾ Flying Saucer Review, september/oktober, 1965, och juli/augusti, 1966.

⁵⁾ Sökaren nr 7, 1967 och nr 2, 1968.

⁶⁾ Sökaren nr 7, 1967, sid. 2. "... den händelse i Ohio vilken började i närheten av Ravenna, som är platsen för en stor statlig arsenal. När de två polismännen for runt trakten och jagade sitt kupolformade sumpgasmoln, befann sig ett rödaktigt, runt föremål på marknivå i närheten av arsenalen. Detta synes vara ett fall av rent vilseledande manöver. Genom att locka den lokala polisen bort från området, kunde UFO:an besöka arsenalen utan inblandning."

⁷⁾ I en artikel nyligen i Sports Afield, ett amerikanskt friluftsmagasin, sägs det att en indianstam i Alaska har en tradition att "rymdfolk" regelbundet landar i tefatsformade farkoster uppe i bergen och för bort människor som träffar på dem.

⁸⁾ K. Gösta Rehn, De flygande tefaten. Dokument och teori. Zindermans förlag, 1966, sid. 157.

⁹⁾ Charles Bowen, Flying Saucers Review, mars/april 1967. — Det är helt oviss hur Viana och da Cruz mötte döden. Red.

¹⁰⁾ Coral Lorenzen, The Disappearance of Rivalino Mafrá da Silva: Kidnapped by a UFO? Fate, juni 1963. Se även

¹¹⁾ Coral Lorenzen, UFO Occupants in United States Reports, The Humanoids (Flying Saucer Review, specialnummer

oktober/november 1966.)

¹²⁾ John G. Fuller, The Interrupted Journey (Dial Press, 1966).

¹³⁾ Coral och Jim Lorenzen, Flying Saucer Occupants (Signet 1967).

¹⁴⁾ Prince George Citizen, 1957. Se även Charles Bowen, Fantasy or Truth? Flying Saucer Review juli/augusti, 1967.

¹⁵⁾ Paul Misraki (som skriver under pseudonymen "Paul Thomas") Flying Saucers through the Ages (Neville Spearman, 1965).

¹⁶⁾ W. R. Drake, Gods or Spacemen? (Amherst Press, 1954) och Spacemen in the Ancient East (Neville Spearman, 1967).

Artikeln är hämtad från Flying Saucer Review, november/december, 1967.

BREV TILL RED.

"HELANDE HÄNDER" I SAMBAND MED PLÅGSAMMA DJURFÖRSÖK

Vi brukar med stort intresse ta del av Sökarens innehåll och känner djup tacksamhet för redaktörens bestämt antivivisektionistiska ståndpunkt och de utmärkta artiklar härom, som förekommit i tidningen. Denna inställning kännetecknar ju också de flesta av sådana andliga rörelser, som här kommer till tals, och som även har andligt helande på sitt program. Det var därför nästan med en chock man i artikeln "Helande händer" i sista numret av Sökaren (nr 1/68) läste om helbrägdagörelseprov i samband med plågsamma djurförsök. Handpåläggning prövades på möss, som tillfogats sår på ryggen!

Andligt helande har ju i alla tider varit kombinerat med kärlekens gärningar. Bara tanken att det i våra dagar kan finnas människor, som vill bruka denna gudomliga gåva i samband med tillfogandet av skador och lidande för värnlösa medvarelser är något vidrigt, något som man känner sig skakad av i sitt innersta. (Skulle det därtill inte finnas nog fysiska skador på människor och djur i denna värld ändå att öva sig på?!). — Att den parapsykologiska vetenskapen kan förnedra sig på detta sätt är ofattbart!

Om en artikel som denna införes, bör den åtminstone följas av en kommentar om detta av redaktören.

Ellen Börtz

sekr. i Nordiska Samfundet till Bekämpande av Plågsamma Djurförsök.

Anm. Vi uppskattar och vill ge stöd åt Nordiska Samfundets kamp för att väcka människornas samvete, men vi anser oss inte kunna erinra om vår uppfattning varje gång det i tidningen råkar nämnas något sådant som vi vill verka mot, såsom vivisektion, och även köttätande, tobaksrökning m.m. Vi räknar med läsarnas goda minne.

Red.

PRAJNA, INTUITIONENS LJUS

Prajna är ett inre ljus, olikt förståndets ljus, eftersom det inte beror av logiska slutsatser och resonering utan av ett slags inre känande. Det är inte etiskt neutralt, så som förståndsprincipen i hög grad är, utan beror väsentligen av en etisk livssyn. Det är inte överlägset arrogant och självhävdande utan vilar på ödmjukhet och passivt accepterande av ljuset inifrån. Det utvecklas bäst genom tyst meditation och övande av sanna dygder. Det väcks i allmänhet genom inflytande från någon andligt utvecklad person; det är det bästa sättet som det kan komma till oss på. Man ser således att prajna är olikt förståndsprincipen och inte bara en utvidgning av den till en högre dimension.

Under yogaträning spelar detta upplysande prajna en central roll. I forntida indisk undervisning lades stor vikt vid prajna (ofta under namnet buddhi) och guruerna riktade mycket mer sin uppmärksamhet på utvecklandet av denna förmåga än på intellektet. Guruerna prövade noga sina elever med avseende på deras lämplighet för detta slags utveckling och krävde en sträng livsföring med absolut sanning och kyskhet för att bereda lärjungarna för mottagandet av det högre ljuset. Deras undervisningsvägar tycks oss märkliga, men om vi betraktar dem noga, skall vi finna att de har stor psykologisk betydelse. De syftade inte till att ge klara definitioner och principer utan ställde endast problemen för sina lärjungar och förväntade att dessa skulle lösa dem med sitt eget inre ljus. Det finns överflödande många exempel i Upanishaderna på hur guruer ledde sina elever steg för steg genom att tvinga dem att tänka ut och försöka komma underfund med den sanning som de ombetts utforska. Ibland tog denna process årtal, och moderna aspiranter på kunskap skulle knappast underkasta sig detta. Men guruerna visste att det gällde att bygga upp en förmåga och att detta inte kunde ske kvickt och lättvindigt. Därför använde de sig av varje medel, inklusive sanskritspråkets dunkelhet och tvetydighet för att tvinga eleverna att i oförtrutet lärande göra deras inre resa med hjälp av intuitionens ljus. Man väntade sig att detta, tillsammans med den etiska disciplin som krävdes, och guruns personliga inflytande,

skulle leda till öppnandet av en intuitiv förmåga. Liksom alla system kom också detta att missbrukas, när det kom i svagare händer, och till slut blev det bara tomhet och meningslösa härklyverier av det. Men ursprungligen var idén riktig, och den har även nu i vår tid stora möjligheter om rätta förutsättningar skapas.

Nu kan man fråga, hur det kommer sig att även sådana människor som kan förmodas äga detta ljus, ofta gör misstag. Man skall förstå att ljuset förnimmes i sin renhet blott i psykets högre regioner, och problemet att så att säga få ned det på jorden, är förenat med många svårigheter. Förståndet börjar bearbeta det, våra förhoppningar och fördomar börjar färga det, vår fruktan och våra hämningar stiger upp för att jämka på det, och vid den tid då ett praktiskt beslut kan fattas, är dess ursprungliga natur och kraft mycket förminskade. Jag har ofta lagt märke till att religiösa människor med högt utvecklade etiska begrepp och ädel karaktär först reagerar rätt på vissa problem men snart förlorar sig i en mängd sofistikerier. Detta händer även med människor av fläckfriandel, vilka ännu inte kan anpassa sig till vår tids sociala problem, vilka måste ses i ett ljus som är oberoende av de forntida sastras. Här är det uppenbart att prajnas ledning blandas med intellektuella idéer och även fördomar, och så blir resultatet inte en sann återspeglings av prajnaprinciper.

OM HOMEOPATI

(Forts. fr. sid. 9)

Schwabes vetenskapliga forskningsavdelning i Karlsruhe, som i *Inhaltsstoffe und Prüfungsmethoden homöopathisch verwendeter Heilpflanzen* skriver följande:

"Användandet av små doser eller minimidoser är — för att nu förbygga en vittutbredd felaktig uppfattning — icke det väsentliga i homeopatin! Dess egenart ligger i användandet av likhetsprincipen, vilken Hahnemann formulerat i den kända satsen: Similia similibus curentur."

Det är Hahnemanns empiriskt och filosofiskt grundade tes att **lika botar lika** som blivit homeopatins grundval.

pen. Vi får inte klandra prajna för att det inte ger oss korrekt ledning, om vi inte lyder dess bud, antingen på grund av feghet eller lättja.

Man skall också komma ihåg att, liksom allting annat som sker djupt i psyket, kan prajnas ljus tolkas korrekt endast efter lång övning. Den som strävar efter det inre ljuset, måste alltså lära sig att lyda dess bud och följa dess anvisningar så långt som möjligt. Att individen iakttagit absolut sanning är mycket viktigt i detta sammanhang, eftersom även små eftergifter för konventionell osanning (så svårt att undvika i det praktiska livet) kan leda till allvarliga förvrängningar, och så vägrar det inre ljuset att göra tjänst. Det psykologiska problem som här finns, är av mycket delikat natur, och det behövs stort moraliskt mod och envishet för att komma till rätta med det. Varje medveten vägran att se ljuset på grund av socialt tryck eller för lättjans och bekvämlighetens skull, skapar en permanent blind fläck. Alla fördomar och en gång bestämda idéer som blandas med ljuset, leder till förvanskning av sanningen. Endast om individen är mycket beslutssam och ärlig i sin inställning, kan han lyckas med att skapa prajnas ljus inom sig så att det verkar som en pålitlig vägledare.

Professor Madan Gopal, Indien.

(Från Ananda Varta, Varanasi, Indien, via ett sammandrag i Religious Digest, Ceylon.)

Gåvor till Sökaren:

Bengt Andersson, Stockholm, 6:—; Alice Karlsson, Stockholm, 10:—; Anonym, 176:—; Rafael Sevelius, Stockholm, 6:—; Per-Olov Arvidsson, Stockholm, 6:—; Fridolf Johansson, Härnösand, 10:—; Eric Tamsar, Sävsjö, 20:—; Nils Persson, Karlstad, 6:—; Herbert Ekefeldt, Sandviken, 4:68; Bengt Falkegård, Stockholm, 10:—. Summa kronor 254:68. Mycket tack! Red.

*

Vår tidskrift hade vid slutet av 1967 1285 prenumeranter, varav 55 inte var betalande. Den tryckta upplagan var i genomsnitt 1850. Överex. har sänts till förutvarande prenumeranter och till nya adresser, sålts eller lämnats till medarbetare och sänts som provex. efter annonsering.

BREV FRÅN REX STANFORD

7 november 1967.

Bäste Herr Magnusson!

Tack för Ert brev av den 29 oktober. Om jag inte tar fel fick jag i våras ett brev från Er med liknande frågor, vilket blev eftersänt till min adress i Texas. Jag hade inte möjlighet att besvara Ert brev vid den tiden på grund av att jag var mycket upptagen med att avsluta mina studier för doktorsgraden vid Texasuniversitetet. Jag är emellertid glad att Ni skrev igen, ty jag tror att jag har förlagt Ert förra brev.

Jag skall här försöka att besvara Era frågor samt även ge en del andra upplysningar som kan vara av intresse för Er.

Sedan vi skrev **Kontakt med rydmmänniskor** har jag studerat psykologi vid Texasuniversitetet i Austin. Jag har specialiserat mig på experimentell psykologi och har bedrivit forskning i fysiologisk och social psykologi samt personlighetspsykologi och även i parapsykologi. I december i år kommer jag att tillträda en akademisk befattning i psykologi vid ett universitet i North Carolina.

När jag var seniorstudent vid college gifte jag mig förresten med en ung dam från Er stad, Stockholm. Jag träffade henne i samband med publiceringen av vår bok i Sverige. Vi hoppas kunna besöka Sverige någon gång nästa år.

Ni frågar: "...vad anser Ni nu om UFO-fenomenet och Era egna upplevelser?" Det är förvisso min uppfattning att den ojämförligt mest sannolika förklaringen till de bättre observationerna är "farkoster av utomjordiskt ursprung". De styrs förmodligen av mycket intelligenta varelser, vilkas motiv vi troligen har svårt att förstå. Jag har inte sett något påtagligt som ger ens en vag antydning om att UFO:n har fientliga avsikter, d.v.s. i betydelsen planer på att ta makten på jorden. Men trots det har en del UFO-författare, av vilka några är rätt så framstående, utnyttjat denna tänkbara möjlighet på ett sensationsskapande sätt. De har använt irrationella argument, förvanskade rapporter och i en del fall varit rent lögnaktiga. Ingen kan för närvarande motbevisa **möjligheten** att UFO:n är fientliga, men de argument som framförts för den tanken, är minst sagt svaga. I den sista analysen fungerar UFO:n i mångas medvetande mycket likt psykologernas "projektiva tester". Folk "projicerar" på dessa mystiska fenomen sina egna förhoppningar och fientliga tankar och sin egen fruktan etc.

Vad kan man mera precist säga om UFO:nas ursprung, deras egentliga natur etc.? Vilka solsystem, planeter etc. kan det vara som är deras hem? "Färdas" de

alltid i rymden eller kan de "materialisera" och "dematerialisera" sig? Svaren på sådana frågor måste för närvarande bli helt spekulativa och grundade på ofta ofullständiga data.

Min tvillingbror Ray och jag har gjort förstahandsundersökningar av några "kontakt"-fall. I vartenda ett av dessa har vi funnit mycket starka tecken på bedrägeri. Dessa undersökningar gjordes kort tid efter det att **Look Up** hade publicerats på engelska. Ray tillställde NICAP en fullständig rapport om detta, om jag inte missminner mig.

Och våra egna UFO-upplevelser? Den detaljerade redogörelsen för detta i **Look Up** (Kontakt med rydmmänniskor, Parthenon, Hålsingborg, 1959) är riktig, och jag tvekar inte på att det verkligen rörde sig om utomjordiska farkoster. Vad vi skrivit, har inte berott på "ungdomliga överdrifter", "oerfarenhet" etc. I flera fall var även en kamera vittne (6 november, 1954; 18 september, 1956; 28 juli, 1959). Det var rikligt med vittnen till samtliga upplevelser, och senare händelser i ufologins historia har synts bekräfta en del av våra observationer.

En tid tolkade vi våra upplevelser i ljuset av yttranden av sådana som Adamski och Van Tassel. Nu har med ökad och välgrundad skepsis till sådana personers påståenden vår tolkning ändrats något. Men vi vet att vi inte är ensamma om att ha haft upplevelser av det slag som beskrivits i **Kontakt med rydmmänniskor**. Vi känner till en del fall där personer som vi har skäl att lita på, har rapporterat mycket likartade händelser, och där det även tydligt varit fråga om telepatisk förmåga eller ESP hos UFO-varelserna.

UFO-problemet är fortfarande mycket aktuellt för både min broder och mig, och vi är intresserade av att göra vad vi kan för en ökad förståelse. Närmare bestämt behövs en mångsidig, objektiv forskning, ungefär efter de riktlinjer som föreslagits av sådana som dr Hynek och dr Vallee. Vi har också en del egna idéer om detta.

Min broder har organiserat en rörelse som kallas **Project Starlight International**, vars syfte är att samla fysiska bevis för UFO:nas existens. Huvudvikten har lagts vid "himlaskådande" i hopp om att få fotografiska och andra bevis för UFO:n och deras operationer, och av särskild betydelse är därvid användning av instrument. Ett av deras viktigaste syften är att få fram metoder för att signalera till UFO:n, när dessa visar sig, att signalera på ett sådant sätt att UFO-varelserna förmodligen skulle kunna förstå det och tyda det som en önskan till kommunikation. Denna

grupp anser att vi allt för länge haft en passiv attityd till UFO-problemet och ibland betett oss fientligt genom att sända upp jetplan för att jaga UFO:n och till och med skjuta på dem. Rays adress är 2629 Lynch Street, Corpus Christi, Texas, 78404, USA. Jag nämner detta, eftersom Ni kanske vill skriva till honom för att få ytterligare informationer om **Project Starlight International**. Han skulle vilja att rörelsen fick internationell omfattning med ett verkligt nätverk av observatörer.

Det är min uppfattning att många framsteg har gjorts under senare år, både vad gäller det allmänna accepterandet av UFO som ett verkligt problem och i fråga om en mer äkta vetenskaplig inställning till studiet av UFO.

Vad beträffar våra egna erfarenheter av UFO:n, gör jag inte anspråk på att veta vilka avsikter UFO-varelserna hade med sina aktioner. Jag har en del idéer, som jag dock inte skulle vilja lägga fram utan ytterligare bekräftelse. Vi kommer att få veta mera i framtiden, hur avlägsen den tiden än kan vara. Men det vi upplevde, är i alla händelser inte mer mystiskt än många andra former av UFO-aktivitet. Det skulle vara mycket lättare att överblicka fenomenet UFO och dra säkrare slutsatser, om vi hade bara de pålitliga rapporterna att gå efter, eller åtminstone någon metod att skilja de falska eller förvanskade rapporterna från de äkta redogörelserna. Vad som behövs, är mera data, men i synnerhet bättre metoder för att införskaffa data. Om UFO:n verkligen har utomjordiskt ursprung, då är deras närvaro av största betydelse för oss, och vi borde försöka få förbindelse med dem. Att möta dem med beväpnat jeflyg kan knappast ge dem ett gynnsamt intryck av oss. Vi kommer att träffa på dem förr eller senare under vårt utforskande av rymden. Kanske det vore bäst om det skedde nu, på vårt initiativ, och på ett ärligt och vänskapligt sätt. Vi har åtminstone inget att förlora, men kanske mycket att vinna.

Jag hoppas att ovanstående är svar på de frågor Ni ställt mig.

Er tillgivne

Rex G. Stanford, Ph. D.

Anm. I ett senare brev till dr Stanford, ställde vi en fråga om den "lära" som meddelas i bokens andra avsnitt; var det inte troligt att informationer av detta slag, som mottas telepatiskt, påverkas av mottagarna? Dr Stanford svarade att det var omöjligt att säga om eller i vilken grad deras egna meningar kan ha influerat de telepatiska budskapen. De mötte ju aldrig rymdvarelserna ansikte mot ansikte. Om budskapens innehåll påverkades av deras egna sinnen, skedde detta i så fall omedvetet. Läsaren får bilda sig sin egen uppfattning om redogörelsen, skriver dr Stanford.